Вгамуйся, серце. Вибив час.
Нікого нам не зворушить.
Нехай любов обходить нас,
Та нам — любить.

Пожовкли днів моїх листки,
Засох любові цвіт і плід.
Повзуть скорбота й хробаки
За мною вслід.

Немов вулкан той із жерла,
Жирущий пломінь в груди б'є,—
Та не світильник, то пала
Життя моє.

Минули дні тривог, надій,
Любові, ревнощів, жаги.
З кохання весь набуток мій —
То ланцюги.

Та геть ганебні ці думки!
Душе моя, гори лиш там,
Де Слава лаврові вінки
Сплітає нам.

О поле битви, зброї дзвін,
Що славить Грецію мою!
Вільніший я, ніж Спарти син,
Що ліг в бою!

Повстань! Еллади лине зов.
Зміцни свій дух! Не забувай,
Чия у тебе в жилах кров.
На бій рушай!

Притлум чуттів невчасних жар
І ниці пристрасті круши!
Хай вроди згубної пожар
Не йме душі!

Як шкода молодих років,
На жертву волі їх оддай!
До битви стати час наспів.
В борні сконай!

За волю в гордім цім краю
Борися всупір долі злій.
Знайди в бою і смерть свою,
І супокій!

22 січня 1824